

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 117/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v zastúpení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 1 Kn 331/22/3300-9 zo 14. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kn 331/22/3300-9 zo 14. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“). Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry a vec jej vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ si proti krajskej prokuratúre uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne ČVS: KRP-30/2-VYS-TN-2022 z 25. augusta 2022 (ďalej len „rozhodnutie vyšetrovateľa“) vo veci podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov bolo rozhodnuté o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti rozhodnutiu vyšetrovateľa podal oznamovateľ [REDAKOVANÉ] sťažnosť, ktorú napadnutým uznesením zamietla krajská prokuratúra.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti doslovne zreprodukoval argumentáciu oznamovateľa [REDAKOVANÉ] zo sťažnosti proti rozhodnutiu vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia. Následne bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom reflektoval na závery prokurátora krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení, iba dodal, že napadnutým uznesením bola jeho sťažnosť zamietnutá. Napokon bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom spochybňoval závery napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry, uzavrel, že týmto napadnutým uznesením bolo porušené jeho základné právo vlastníť majetok a jeho základné právo na inú právnu ochranu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy), ako aj základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením krajskej prokuratúry.

5. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Aj keď podľa § 2 ods. 3 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, II. ÚS 43/03, III. ÚS 45/03, III. ÚS 198/03). Rovnako súčasťou týchto základných práv nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom oznamovateľ videl porušenie svojich práv, ako trestný čin. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané, nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže vyšetrovateľ začať konať alebo pokračovať v konaní. Oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania kompetentného štátneho orgánu zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99).

7. V obdobných prípadoch ústavný súd vyslovil (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09, III. ÚS 45/2010, II. ÚS 738/2016, I. ÚS 218/2018 a II. ÚS 247/2020), že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný

čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatelom a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu. Absencia existencie práva na začatie trestného konania teda vylučuje možnosť porušenia oznamovateľom označených základných práv podľa článkov ústavy.

8. Ústavný súd k predmetnej ústavnej sťažnosti dodáva, že sťažovateľom ([REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]) je subjekt odlišný od oznamovateľa trestného činu ([REDACTED]), a preto ak podľa už zhrnutej judikatúry ústavného súdu nie je oprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti oznamovateľ trestného činu, o to menej ňou môže byť iný subjekt, ktorý žiadnym spôsobom nefiguroval v procese prešetrenia konkrétneho trestného oznámenia. Nad rámec už uvedeného ešte ústavný súd dodáva, že z listín pripojených k ústavnej sťažnosti vyplynuli pochybnosti, či má vôbec sťažovateľ právnu subjektivitu, resp. či je v jeho mene spôsobilý konať [REDACTED] (ku dňu podania trestného oznámenia 28. júna 2022 bola [REDACTED] [REDACTED], pozn.).

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná zjavne neoprávnenou osobou. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu